

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΠΟΙΝΙΚΗ ΈΦΕΣΗ ΑΡ. 89/2016

16 Μαρτίου, 2020

[ΠΑΜΠΑΛΛΗ, ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΠΟΥΓΙΟΥΡΟΥ, Δ/ΣΤΩΝ]

ΜΕΤΑΞΥ:

ΘΕΜΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εφεσείοντα

ΚΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εφεσίβλητου

.....

*Κ. Ευσταθίου με Παπαχαραλάμπους (κα), για τον εφεσείοντα
Θ. Παπακυριακού (κα), για Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας*

.....

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.: Η απόφαση είναι ομόφωνη και θα δοθεί από το Δικαστή Χριστοδούλου.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Δ.: Κατά τη διάρκεια εκτέλεσης των εργασιών σταθεροποίησης του υπεδάφους του Γυμνασίου Αγλαντζιάς, κατέρρευσαν τα πρηνή εκσκαφής με αποτέλεσμα να καταπλακωθούν και να βρουν

τραγικό θάνατο ο διευθυντής της εργολήπτριας εταιρείας Π. Αναστάση και ο εργοδοτούμενος της Omaril Eminov.

Το δυστύχημα, το οποίο επεσυνέβη στις 20.4.2007, εξετάστηκε από λειτουργούς του Τμήματος Επιθεώρησης Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας οι οποίοι ετοίμασαν έκθεση ως προς τα αίτια πρόκλησής του. Στη βάση δε της εν λόγω έκθεσης καταχωρίστηκε η υπ' αρ. 1371/2010 ποινική υπόθεση εναντίον (α) του εφεσείοντα ο οποίος είχε εκπονήσει τη στατική και αντισεισμική μελέτη του έργου και περαιτέρω είχε αναλάβει και την επίβλεψη εκτέλεσης του, (β) του προϊστάμενου των Τεχνικών Υπηρεσιών του Υπουργείου Παιδείας Α. Παττίχη¹ ο οποίος είχε εγκρίνει τη μελέτη του εφεσείοντα και (γ) της εργολήπτριας εταιρείας Παναγιώτης Προδρόμου Αναστάση Λτδ (στο εξής η Εταιρεία) που εκτελούσε το έργο.

Η προαναφερθείσα ποινική υπόθεση περιλάμβανε αριθμό κατηγοριών για παραβιάσεις προνοιών του περί Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία Νόμου του 1996 (Ν.89(Ι)/1996) και των σχετικών Κανονισμών του 2002, για απόδειξη των οποίων κατέθεσαν για την Κατηγορούσα Αρχή τέσσερις (4) μάρτυρες κατηγορίας (ΜΚ) και για την Υπεράσπιση μόνο ο εφεσείων. Με τελική κατάληξη, ο μεν εφεσείων να κριθεί ένοχος στις κατηγορίες 4

¹ Η ποινική δίωξη του εν λόγω προσώπου ανεστάλη κατόπιν οδηγιών του Γενικού Εισαγγελέα.

και 5 και να του επιβληθεί πρόστιμο €7.000,00 η δε Εταιρεία να κριθεί ένοχη στις κατηγορίες 11, 12 και 13 και να της επιβληθεί πρόστιμο €8.500,00. Ό,τι όμως ενδιαφέρει την παρούσα είναι η καταδίκη του εφεσείου στις κατηγορίες 4 και 5 η οποία, βασικά, στηρίχθηκε στο εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι ενώ είχε παρατηρηθεί υγρασία κατά την εκσκαφή και ενώ «κατείχε όλες τις πληροφορίες για την συμπεριφορά της μάργας από τις γεωλογικές, γεωτεχνικές μελέτες, τις δικές του μελέτες τίποτε από όλα αυτά δεν έφερε εις γνώσιν της Κατηγορούμενης 3 κατά παράβαση των Κανονισμών 2002 και του Νόμου 89(Ι)/1996. Ουδέποτε πληροφόρησε την Κατηγορούμενη 3 είτε για την πιθανότητα να συναντούσε ή ότι θα συναντούσε υγρασίες στο υπέδαφος, στην μάργα, και ότι οι υγρασίες αυτές που προκαλούν την διόγκωση της μάργας και εκτόνωση της στο κενόν του αυλακιού». Σημειώνεται περαιτέρω ότι ήταν επίσης εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως, όταν παρατηρήθηκαν υγρασίες κατά την εκτέλεση των εργασιών εκσκαφής, ο εφεσείων κατέβηκε στο σκάμμα και έδωσε οδηγίες «να δώσουν προτεραιότητα για να κλείσει την επομένη το συγκεκριμένο κομμάτι του διαφραγματικού τοίχου».

Ο εφεσείων θεωρεί εσφαλμένη την καταδίκη του και με την παρούσα έφεση επιδιώκει την ανατροπή της, προβάλλοντας πως εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο (α) απέρριψε την ένσταση του για ασαφές και/ή

παραπλανητικό και/ή ακατανόητο κατηγορητήριο, η οποία προβλήθηκε αμέσως μετά την ολοκλήρωση της μαρτυρίας του ΜΚ1 Επιθεωρητή Εργασίας Γ. Καΐλα (1^{ος} Λόγος Έφεσης), (β) στήριξε την απόφαση του στην εντελώς ανεπίτρεπτη (inadmissible) μαρτυρία του ΜΚ1 (2^{ος} Λόγος Έφεσης) και (γ) κατέληξε σε καταδίκη του εφεσείοντα καθότι δεν υπήρχε ενώπιον του μαρτυρία για θεμελίωση των συστατικών στοιχείων των κατηγοριών 4 και 5 (3^{ος} Λόγος Έφεσης).

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα προώθησε τους προαναφερθέντες Λόγους Έφεσης με περίγραμμα αγόρευσης, αλλά και δια ζώσης κατά την επ' ακροατηρίω συζήτηση της υπόθεσης. Το ίδιο έπραξε και η ευπαίδευτη συνήγορος του εφεσίβλητου, η οποία υποστήριξε την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης σε όλες της τις πτυχές.

Αρχίζοντας από τον 1^ο Λόγο Έφεσης, σημειώνεται πως το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέτασε την ένσταση περί ελαττωματικότητας του κατηγορητηρίου με αναφορά στις **Νεάρχου v. Αστυνομίας (2004) 2 Α.Α.Δ. 33** και **Παπαδόπουλος v. Αστυνομίας (2006) 2 Α.Α.Δ. 111** και στα συγγράμματα **Criminal Procedure in Cyprus των Λοΐζου και Πική** και **Archbold Criminal Pleading Evidence and Practice του 1976** και απέρριψε την ένσταση στη βάση του πιο κάτω σκεπτικού, το οποίο παρατίθεται αυτούσιο.

«Ενόψει του σταδίου που ηγέρθη η ένσταση δεν θεωρώ ορθό να προχωρήσω στα πλαίσια αυτής της απόφασης σε περαιτέρω λεπτομέρειες επί της ύπαρξης ή όχι ενδεχομένως ελαττωμάτων άλλωστε τέτοιου είδους αιτήματα θα έπρεπε να γείρονταν στην αρχή της διαδικασίας. Περιορίζομαι μόνο να αναφέρω ότι στην παρούσα υπόθεση δεν έχω διαπιστώσει οιαδήποτε εμφανή πολλαπλότητα ή παρατυπία και χωρίς να υπεισέρχομαι σε λεπτομέρειες στο στάδιο αυτό. Ανεξαρτήτως τούτου όμως ακόμα και αν ήθελε διαπιστωθεί η ύπαρξη κατάληξη περί ύπαρξης πολλαπλότητα ή ουσιώδους παρατυπίας αναφορικά με το κατηγορητήριο σε μεταγενέστερο στάδιο, θα πρέπει να εξεταστεί κατά πόσο τούτη είναι τέτοιας έκτασης και φύσης ώστε να επηρεάζονται τα δικαιώματα των κατηγορουμένων. Τα αυτά θεωρώ ότι ισχύουν και αναφορικά με τον προσδιορισμό του χρόνου διάπραξης των αδικημάτων ως τούτος προσδιορίζεται στις λεπτομέρειες αδικημάτων.

Δεδομένης της πάγιας πλέον Νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου που δεν φαίνεται να συμφωνεί με την άποψη ότι η πολλαπλότητα ή παρατυπία στο κατηγορητήριο αποτελεί θεμελιώδη κανόνα αντικανονικότητας και συνοψίζοντας όλα τα πιο πάνω, κρίνω ότι η εισήγηση των ευπαιδευτών συνηγόρων των κατηγορουμένων δεν ευσταθεί.»

Είναι θέση του κ. Ευσταθίου ότι η διατύπωση των κατηγοριών στις οποίες κρίθηκε ένοχος ο εφεσείων ήταν τέτοια που δεν ήταν δυνατό να γίνουν κατανοητές ως προς το τι *«ακριβώς αυτός όφειλε να πράξει και δεν έπραξε, αλλά επίσης και κατά παράβαση ιδίως του κανόνα της απαγορεύσεως της πολλαπλότητας»*. Οι παραλείψεις που καταλογίστηκαν στον εφεσείοντα, τόνισε, ήταν ακατανόητες και καθόλα ασαφείς και/ή παραπλανητικές, κατά παράβαση του Άρθρου 12.5 του Συντάγματος που επιβάλλει όπως ένας κατηγορούμενος πρέπει να γνωρίζει τους λόγους για την εμφάνιση του ενώπιον του Δικαστηρίου. Αναφορικά δε με το στάδιο κατά το οποίο προβλήθηκε η ένσταση περί ελαττωματικότητας του

κατηγορητηρίου, παρέπεμψε στις ίδιες αυθεντίες που επικαλέστηκε και το πρωτόδικο Δικαστήριο, για να επισημάνει πως ναι μεν είναι επιθυμητό η ένσταση για ελαττωματικότητα του κατηγορητηρίου θα πρέπει ως ζήτημα ορθής πρακτικής να εγείρεται προδικαστικά αλλά, υποστήριξε, όταν ένα κατηγορητήριο παρουσιάζει ουσιώδη ελαττώματα το ζήτημα της ελαττωματικότητας μπορεί να εγερθεί σε οποιοδήποτε στάδιο ή, ακόμη, και ενώπιον του Εφετείου. Τέλος, επέσυρε την προσοχή του Εφετείου ότι είναι πρωτοφανές να επαναλαμβάνεται η έκθεση του αδικήματος στις λεπτομέρειες του αδικήματος, όπως συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση όπου ο εφεσείων καταδικάστηκε χωρίς να γνωρίζει τη ακριβώς έπραξε ή παρέλειψε να πράξει.

Η ευπαίδευτη συνήγορος του εφεσίβλητου, αντικρούοντας τις θέσεις του συναδέλφου της, υποστήριξε ότι το κατηγορητήριο δεν έπασχε από ελαττωματικότητα. Υποστήριξε επί του προκειμένου ότι το κατηγορητήριο ήταν διατυπωμένο με τέτοιο σαφή τρόπο που ο εφεσείων γνώριζε εκ των προτέρων τι ακριβώς αντιμετώπιζε και εν πάση περιπτώσει είχε κάθε δυνατότητα να ζητήσει περαιτέρω λεπτομέρειες για ό,τι του καταλογίστηκε, κάτι που δεν έπραξε. Παρέπεμψε συναφώς στη **Σ.Π. ν. Αστυνομίας (2014) 2 Α.Α.Δ.468**.

Εξετάσαμε την εκατέρωθεν επιχειρηματολογία επί του θέματος και να υπενθυμίσουμε καταρχάς ότι *«ένσταση πολλαπλότητας ή ασάφειας μπορεί να εγερθεί σε οποιοδήποτε στάδιο, ακόμη και κατ' έφεση, και εάν πράγματι ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε επί κατηγορίας που ήταν λαυθασμένη λόγω πολλαπλότητας ή ασάφειας, το Εφετείο μπορεί να ακυρώσει την καταδίκη»*. Και αυτό, παρόλο ότι ως ζήτημα ορθής πρακτικής η ένσταση για πολλαπλότητα ή ασάφεια του κατηγορητηρίου πρέπει *«να εγείρεται το συντομότερο δυνατό ακόμη και προδικαστικά της εκδίκασης της ουσίας της υπόθεσης»* (βλ. **Σ.Π. ν. Αστυνομίας** ανωτέρω). Κατά συνέπεια το στάδιο στο οποίο ηγέρθηκε η ένσταση δεν θα έπρεπε να προβληματίσει το πρωτόδικο Δικαστήριο, το οποίο όφειλε να εξετάσει το λεκτικό της κατηγορίας προς διατύπωση σαφούς δικαστικού λόγου περί ύπαρξης ή όχι ασάφειας ή πολλαπλότητας του κατηγορητηρίου. Και όχι, όπως έπραξε, να περιοριστεί απλώς στη διατύπωση της θέσης *«ότι στην παρούσα υπόθεση δεν έχω διαπιστώσει οιαδήποτε εμφανή πολλαπλότητα ή παρατυπία και χωρίς να υπεισέρχομαι σε λεπτομέρειες στο στάδιο αυτό»*. Το ερώτημα επομένως που θα έπρεπε να είχε θέσει ήταν κατά πόσο το λεκτικό των επίδικων κατηγοριών παραβίαζε ή όχι το (κατ' ελάχιστον όρο) δικαίωμα του εφεσεύοντα *«να πληροφορηθεί εις καταληπτήν υπ' αυτού γλώσσαν αμέσως και λεπτομερώς την φύσιν και τους λόγους της εις αυτόν αποδιδομένης κατηγορίας»* (Άρθρο 12.5(α) του Συντάγματος). Το ίδιο

ερώτημα εγείρεται και ενώπιον μας, προς απάντηση του οποίου απαιτείται η παράθεση αυτούσιου του λεκτικού των κατηγοριών 4 και 5 στις οποίες ο εφεσείων κρίθηκε ένοχος.

«

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Παράλειψη μελετητή να λάβει υπόψη, κατά τα στάδια σύλληψης, επεξεργασίας και εκπόνησης της μελέτης του έργου, τις γενικές αρχές πρόληψης σε θέματα ασφάλειας και υγείας που αναφέρονται στο Άρθρο 13 των Περί Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία Νόμων του 1996 έως 2003, ιδίως για τις αρχιτεκτονικές, τεχνικές ή/και οργανωτικές επιλογές προκειμένου να προγραμματίζονται οι διάφορες εργασίες ή φάσεις εργασίας που διεξάγονται ταυτόχρονα ή διαδοχικά, κατά παράβαση των Κανονισμών 2 και 7, των περί Ασφάλειας και Υγείας (Ελάχιστες Προδιαγραφές για Προσωρινά ή Κινητά Εργοτάξια) Κανονισμοί του 2002 και των Άρθρων 2, 3, 13, 38, 53(1) και 54 των Περί Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία Νόμων του 1996 έως 2003.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Ο κατηγορούμενος με αρ. 1, στον ίδιο τόπο και χρόνο όπως αναφέρεται στην πρώτη κατηγορία, ενώ ήταν Ανάδοχος, Μελετητής, Συντονιστής για θέματα Ασφάλειας και Υγείας κατά την εκπόνηση της Μελέτης του Έργου, Επιβλέπων Μηχανικός και Εργοδότης και ανέλαβε τη διεξαγωγή μελέτης για έλεγχο της Σιατικής και Αντισεισμικής Επάρκειας του Σχολικού κτιρίου του Γυμνασίου Αγλαντζιάς και την προώθηση της αναβάθμισης του, παρέλειψε ως μελετητής του έργου, κατά τα στάδια σύλληψης, επεξεργασίας και εκπόνησης της μελέτης του έργου, να λάβει υπόψη τις γενικές αρχές πρόληψης σε θέματα ασφάλειας και υγείας, ιδίως για τις αρχιτεκτονικές, τεχνικές ή και οργανωτικές επιλογές προκειμένου να προγραμματίζονται οι διάφορες εργασίες ή φάσεις εργασίας που διεξάγονται ταυτόχρονα ή διαδοχικά και επέτρεψε τη χρήση του κτιρίου της Διοίκησης ενώ κοντά στα θεμέλια του εκτελούντο εργασίες διάνοιξης φρεατίου μεγάλου βάθους και εξέθεσε με αυτόν τον τρόπο εκπαιδευτικό, γραμματειακό και άλλο προσωπικό καθώς και μαθητές, σε κίνδυνο από πιθανή κατάρρευση του κτιρίου.

ΕΚΘΕΣΗ ΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Παράλειψη του Συντονιστή για θέματα ασφάλειας και υγείας κατά την εκπόνηση της μελέτης του έργου να καταρτίσει ή να αναθέσει την κατάρτιση κατάλληλου Σχεδίου

Ασφάλειας και Υγείας, στο οποίο να περιγράφονται και να καθορίζονται ή/και να περιλαμβάνονται: (α) ειδικά μέτρα για τις εργασίες που ενέχουν ειδικούς κινδύνους όπως π.χ. εργασίες που εκθέτουν πρόσωπα σε κίνδυνο καταπλάκωσης και πτώσης από ύψος, (β) λεπτομέρειες για τους κινδύνους για την Ασφάλεια και Υγεία των προσώπων που θα εκτελέσουν την εργασία, ή και άλλων προσώπων που τυχόν επηρεάζονται από την εκτέλεση των εργασιών, (γ) ειδικές πληροφορίες που αφορούν μελέτη του έργου τις οποίες ο Συντονιστής για θέματα Ασφάλειας και Υγείας κατά την εκπόνηση της μελέτης του έργου γνωρίζει και τις οποίες ο εργολάβος πρέπει να γνωρίζει για σκοπούς συμμόρφωσης με την ισχύουσα νομοθεσία για θέματα Ασφάλειας και Υγείας, (δ) ανάλυση των μεθόδων εργασίας κατά φάσεις, κατά παράβαση των Κανονισμών 2, 5 και 8(2)(β) των περί Ασφάλειας και Υγείας (Ελάχιστες Προδιαγραφές για Προσωρινά ή Κινητά Εργοτάξια) Κανονισμοί του 2002 και των Άρθρων 2, 3, 13, 38, 53(1) και 54 των Περί Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία Νόμων του 1996 έως 2003.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Ο κατηγορούμενος με αρ. 1, στον ίδιο τόπο και χρόνο όπως αναφέρεται στην πρώτη κατηγορία, ενώ ήταν Συντονιστής για θέματα Ασφάλειας και Υγείας κατά την εκπόνηση της Μελέτης του Έργου, για τη διεξαγωγή μελέτης για έλεγχο της Στατικής και Αντισεισμικής Επάρκειας του Σχολικού κτιρίου του Γυμνασίου Αγλαντζιάς και την προώθηση της αναβάθμισης του, παρέλειψε να καταρτίσει ή να αναθέσει την κατάρτιση Σχεδίου Ασφάλειας και Υγείας στο οποίο έπρεπε να περιγράφονται και να καθορίζονται ή/και να περιλαμβάνονται ειδικά μέτρα για τις εργασίες που ενέχουν ειδικούς κινδύνους όπως π.χ. εργασίες που εκθέτουν πρόσωπα σε κίνδυνο καταπλάκωσης και πτώσης από ύψος, λεπτομέρειες για τους κινδύνους για την Ασφάλεια και Υγεία των προσώπων που θα εκτελέσουν την εργασία, ή και άλλων προσώπων που τυχόν επηρεάζονται από την εκτέλεση των εργασιών, ειδικές πληροφορίες που αφορούν τη μελέτη του έργου τις οποίες ο Συντονιστής για θέματα Ασφάλειας και Υγείας κατά την εκπόνηση της μελέτης του έργου γνωρίζει και τις οποίες ο εργολάβος πρέπει να γνωρίζει για σκοπούς συμμόρφωσης με την ισχύουσα νομοθεσία για θέματα Ασφάλειας και Υγείας (π.χ τη Γεωλογική μελέτη) και ανάλυση των μεθόδων εργασίας κατά φάσεις.»

Έχοντας παραθέσει αυτούσιο το λεκτικό των επίδικων κατηγοριών παρατηρούμε ότι (α) με την κατηγορία 4 του καταλογίζονται στον εφεσείοντα παραλείψεις τέτοιας μορφής που είναι εξαιρετικά δύσκολο να εντοπιστεί αφενός σε ποιο από τα στάδια που αναφέρονται στην εν λόγω

κατηγορία υπήρξε ένοχος παράλειψης και αφετέρου ποια ακριβώς ήταν η παράλειψη του, η οποία στις λεπτομέρειες προσδιορίζεται εν τέλει, ασύνδετα, στο ότι «επέτρεψε τη χρήση του κτηρίου της Διοίκησης ενώ κοντά στα θεμέλια του εκτελούντο εργασίες διάνοιξης φρεατίου μεγάλου βάθους» στοιχείο που δημιουργεί ασάφεια και σύγχυση και (β) με την κατηγορία 5 καταλογίζονται στον εφεσείοντα παραλείψεις σε τέσσερις (4) τομείς που αφορούν γενικά θέματα ασφάλειας και υγείας, οι οποίες επίσης γενικά επαναλαμβάνονται στις λεπτομέρειες, χωρίς να προσδιορίζεται με σαφήνεια ποια ήταν ακριβώς η παράλειψη του εφεσείοντα που αποτέλεσε και τη γενεσιουργό αιτία πρόκλησης του δυστυχήματος. Οι υπό αναφορά επισημάνσεις – έχουμε την άποψη – καθιστούσαν το λεκτικό του κατηγορητηρίου τόσο ασαφές και ακατανόητο, σε βαθμό που δεν μπορεί να γίνει λόγος ότι ο εφεσείων πληροφορήθηκε σε καταληπτή υπ' αυτού γλώσσα τη φύση και τους λόγους των κατηγοριών που αντιμετώπιζε και ως εκ τούτου θεωρούμε ότι ευσταθεί το παράπονο του ότι παραβιάστηκε το δικαίωμα που έχει δυνάμει του Άρθρου 12.5 (α) του Συντάγματος.

Για τους πιο πάνω λόγους καταλήγουμε πως ο Λόγος Έφεσης υπ' αρ. 1 ευσταθεί, κατάληξη που προδιαγράφει και την τύχη της έφεσης χωρίς να χρειάζεται να εξετάσουμε και τους επόμενους δύο (2) Λόγους Έφεσης. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν η καταδίκη του εφεσείοντα στις επίδικες

κατηγορίες στηρίχθηκε στα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν πληροφόρησε την Εταιρεία για «την πιθανότητα να συναντούσε ή ότι θα συναντούσε υγρασίες στο υπέδαφος...» και όταν παρατηρήθηκαν υγρασίες έδωσε οδηγίες «να δώσουν προτεραιότητα για να κλείσει την επόμενη το συγκεκριμένο κομμάτι του διαφραγματικού τοίχου». Πρόκειται, κατά την άποψή μας για «παραλήψεις» που δεν καταλογίζονται ρητώς στις επίδικες κατηγορίες και εν πάση περιπτώσει αδυνατούμε να αντιληφθούμε πως η οδηγία του εφεσείοντα προς την Εταιρεία να κλείσει το κομμάτι του διαφραγματικού τοίχου συνιστούσε «παράλειψη» στο πλαίσιο του λεκτικού των δύο κατηγοριών.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση επιτυγχάνει και η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται, ο δε εφεσείων αθώνεται και απαλλάσσεται.

Κ. ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.

Μ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Δ.

Α. ΠΟΥΓΙΟΥΡΟΥ, Δ.